

Ugrin Gábor Emlékkoncert

Veres Pálné Gimnázium, 2019. március 23.

A gimnázium aulája zsúfolásig megtelt régi tanítványokkal, kórustagokkal, néhány kortárs tanárral és természetesen a családtagokkal. Ugrin Tanár Úr sokakban kitörölhetetlen nyomott hagyott. Zenei, közösségi és emberi nyomokat.

Az újjászervezett, immár Örökifjú Zenebarátok Kórusa (ÖZK) néven működő kórus minden évben megemlékezik Ugrin Gáborról, a „legenda” tanárról, kórusvezetőről. A kórustagok kezdeményezésére és adományából a Veres Pálné Gimnáziumban emléktáblát avattak 2017-ben, amelyet az emlékkoncertek végén a családtagok és a kórustagok együtt koszorúznak meg, hiszen Tanár úrnak két családja volt. Az emlékkoncertek minden alkalommal közös énekléssel – az ÖZK, és a régi kórustagok – fejeződnek be, a kóruséneklés igazi örömmünnepei ezek a napok.

Milyen volt Ugrin Gábor, milyen volt a kórus, a közösség, ahol jó volt énekelni?

Az emlékező koncerten elhangzott köszöntő beszéd sokatmondó:

Jó estét kívánok! *Havas Ágnes* vagyok, több mint 40 évig énekeltem az Ifjú Zenebarátok Kórusában. Szeretettel köszöntöm Önöket, köszöntelek Benneteket az Örökifjú Zenebarátok kórusának, Ugrin Gábor emlékére rendezett koncertjén! Köszöntöm a volt dalostársakat, valamint Zsuzsánkát, Tanár Úr feleségét, két lányát, Julót és Zsuzsót, valamint drága unokáit, és a Veres Pálné Gimnázium tanárait. Köszönjük, hogy eljöttek.

Kórusunk alapító és immár örökös karnagya Ugrin Gábor, aki nem egyszerűen egy kórust alapított annak idején, hanem különleges személyiséggel és szellemiséggel valójában egy társaságot is létrehozott. Ennek a társaságnak a tagjai mi voltunk és Ti vagytok.

Mindannyian Tanár Úrtól tanultunk – és ez nem túlzás – levegőt venni, ceruzát hegyezni, a kezére figyelni, ugyanakkor egymásra is figyelemmel lenni. Nem csak csodálatos koncertek, de életre szóló barátságok, örök szerelmek, boldog házasságok is születtek az Ő keze alatt.

Egy püsszenés sem volt, amikor belső hallással kellett énekelnünk hosszú percekén át. De amikor koppantott a hangvillájával a kottatartón, egyszerre léptünk be. Éreztük, hogy Jeunesses-esnek, Ifjú Zenebarátnak lenni különleges megtiszteltetés. Mi voltunk az ő Puszpángjai. Puszpángok, akik ámulva hallgattuk, amikor az Öreg, ahogy a háta mögött szeretettel neveztek, történelemről, művészettörténetről, zenetörténetről beszélt, vagy amikor a saját életéből hozott élő történeteket. Róla mindenkinek van egy története.

A Gyulai Diáknapokra mentünk, és Szarvason átutazva Tanár Úr megállította a buszt, kis pihenő, mondta, utána mindannyian bementünk az Arborétumba. Tikkasztó május végi nap volt, jólesett a fák

árnyékában sétálni. Egyszer csak az Ugrin – ahogy szintén emlegettük, előresietett – mit sietett? – szaladt, és szó szerint beledobta magát egy szénakazalba. Gyertek, gyerekeim, ilyen még úgyse láttatok, mondta. És ott hevertünk percekig lustán, mellette, hanyatt fekvve a friss szénailleség és bámultuk a kék eget. Ezt sem lehet elfelejteni.

Szétszóródtunk szerte Budapesten, vidéken, külföldön, elfoglaltak lettünk, sokan megöregedtünk, de valami a szívünk mélyén örökre ösztetart bennünket. Az együtt éneklés különleges és felemelő élménye az, ami az Ő keze alatt olyan természetes volt, semmi művi, „csinált” dolog nem volt benne. Bizony, organikus egység voltunk Ő és mi, a dalostársak, akik évente legalább egyszer összejövünk, hogy Rá emlékezzünk és az Ő emlékezteteli avizójára egyszerre lépünk be. Meglepő, hogy évtizedek után is emlékszünk a szövegekre, a szólamunkra, és ma is egyszerre veszünk levegőt és halkán lapozunk. Halkan, mert ha zörög a kottapapír, az megzavarja a közös áhítatot és a Tanár Úr szúrós tekintettel néz felénk, amitől előnt minket a szégyenérzet. „Belerondítottatok”, mondaná utána, a közös munkába. Minden egyes dalostárs tudta és tudja, hogy azt az élményt, amit mi együtt tudunk, egyedül senki nem lenne képes létrehozni. Toljuk a biciklit, dalostársak, mondta, és arra gondolt, hogy óriási egy biciklinek kell annak lenni, amit mi több százán gördítünk előre évtizedeken át, amit mi tolunk, és amit Ő irányít.

Voltak nagy huncutságok is, amikre nevetve emlékszünk vissza: „Aszszonyom, édes úrnöm” kezdődik a Zsoldos szerenád, de ehelyett a fiúk így énekelték: Összenyom édes úrnöm...” Tanár Úr hasonlatai néha egészen különleges képzavarokat rejtettek: „Magának akkora hangja van, kisjányom, mint az ólajtó.” Vagy: *Sebestyén Zsuzsi* feljegyezte a Kodály kötetébe a következőt: „A Jó Isten áldjon már meg benneteket a hályogos szemű hangotokért!”

Örökifjú Zenebarátok Kórusa, vezényel: Magyaróvári Viktor

Remélem, van Kodály-kötet, Ezerév mindenkinél, esetleg van egy Bárdos kotta is, legalább a Régi táncdal, hogy az Örökifjú kórus után jöhessenek az Öregek is, megszólaljon a Tambúr andandori, mint régen, és az a fenti Öreg is, aki ott ül egy felhő szélén és vigyázó szemmel tekint le ránk, elmosolyodjon.

Az átadott tüzet, a kóruséneklés örömét a tanítványok hitelesen viszik tovább. És az emlékek, történetek sora folytatódik a közös éneklés adta boldogság állapotában: „A Bartók konziban egy átlagos szerdai szolfézs óra előtt én már a 19-es teremben várahoztam. A második ember, aki belépett az ajtón, Tanár Úr volt. Valamit pakolgotott, majd csak arra emlékszem, hogy hirtelen ott állt előttem. Felém hajolt és nem várt módon megkérdezte, hogy „Tanultál, bűdös kutya?” Én ettől annyira meglepődtem, hogy azonnal mondtam, hogy igen. Erre bólintott és tovább állt. Ezen az órán egyedül én nem feleltem.” – *Magyaróvári Viktor*, az ÖZK fiatal karnagyának egyik emlékezetes története a Tanár Úrról.

„Nézzetek már föl a kottából, hogy a szerencsétlen karnagy ott van-e még? A kórus éneklésben nincs demokrácia – mondta Tanár Úr. Ezt aztán tapasztaltuk is, kőkeményen bevasalta, hogy mindig fel kell néznünk a kottából, egy ütem alatt legalább kétszer. A próbákon teljes intenzitással kellett énekelni a darabokat.”

– *Mihályi Gábor* 32 évig énekelt Tanár Úr keze alatt.

„Általános iskolában is jártam kórusba, majd egy évtized kihagyás után bekerültem Tanár Úr kórusába. Tanár Úr szerettette meg velem igazán a közös éneklést és Kodály kórusműveit. Még most is megborzongok, amikor a *Szép könyörgés* utolsó sorait éneklek és boldognak

Koszorúzás – Zsuzsánka, Ugrin Tanár Úr felesége,
Ugrin Juló és Magyaróvári Viktor karnagy

érezem magam. Mit lehet ennél többet adni?” – *Póti Márti* az együtt éneklés örömét az Ifjú Zenebarátok Kórusában találta meg.

„Tizennégy évesen kerültem a Veres Pálné Gimnázium nagy vegyeskarába. Az akkori viszonyokra jellemzően mind a százan szerda délutánonként a folyosón álltunk, de ez cseppet sem zavart bennünket, mert Ugrin karizmatikus ereje minden földi dolgot elfeledtetett és a zene szféráiba emelt minket. Az előadásokon egy-egy mű előtt tett egy mozdulatot, pl. az „Es ist ein Ros’ entsprungen” kezdeténél, amitől kezdve a teljes kórus abba az állapotba került, hogy el tudta képzelni a rózsza kinyílásának csodáját és ezt csodálatos pianissimokkal a közönségnek is át tudta adni.” *Horváth Dóra.*

„Egyszerűen azt akartuk csinálni, amit Tanár Úr kért, amit mutatott. Sokszor csak a szemével irányított, a keze alig mozgott. Vagy éppen rajzolta, mutatta az érzést, a karaktert. Szigorú volt, de biztosak voltunk abban, hogy szeret minket.”

– A zenét átadó, szerető karnagyra és emberre emlékezett fenti összefoglaló írásával. *Horváth Zsuzsanna*

A tüzet, a kóruséneklés örömét a tanítványok hitelesen viszik tovább.

dr. Horváth Dóra

Közös éneklés az emlékkoncert végén

Fotók: Thaler Tamás